

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/121/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118011502
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7118011502.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Karola Kučeru a JUDr. Daniely Mitterpákovéj v trestnej veci proti obžalovanému C. G. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 5T/69/2018 zo dňa 5. 8. 2019 na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 2. decembra 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného C. G..

odôvodnenie:

Okresný súd Košice I rozsudkom sp. zn. 5T/69/2018 zo dňa 5. 8. 2019 uznal obžalovaného C. G. vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v Košiciach na ul. Kováčskej 39 v Jazz klube dňa 4.2.2018 v čase okolo 01.30 hod. fyzicky napadol poškodeného B.. H. H. z Košíc tým spôsobom, že ho dvakrát udrel rukou do oblasti tváre a následne ho udrel čelom do nosa, čím poškodenému spôsobil zlomeninu nosových kostí s posunom kostených úlomkov a zlomeninu dolného kraja očnénice vpravo bez posunu kostených úlomkov s dobou liečenia do 42 dní, pričom jeho obvyklý spôsob života bol ovplyvnený po dobu 21 dní.

Súd mu za to uložil podľa § podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h/, m/ a § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jedného roka. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona súd pri povolení podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určil obžalovanému skúšobnú dobu na dva roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť spôsobenú škodu poškodenému B.. H. H., nar. XX. augusta XXXX v L., trvale bytom L., X. XX vo výške 2.188,80 eur, Sociálnej poisťovni, Bratislava, ul. 29. augusta 8 a 10, IČO: 30807484 vo výške 494,80 eur a Zdravotnej poisťovni Dôvera a.s., Cintorínska 5, Nitra, IČO: 35 942 436 vo výške 1.479,21 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že napadnutý rozsudok je jednostranný, neurčitý, zmätočný, nezákonný a arbitrárny a jeho skutkové a právne závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Napadnutým rozsudkom a konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu boli porušené ľudské práva a základné slobody obžalovaného, najmä jeho právo na spravodlivý proces. Odvolanie podáva pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby, pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení, ako aj preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Napadnutým rozsudkom boli

porušené ustanovenia Trestného zákona a bol mu uložený neprímeraný trest. Všetky skutkové a právne závery napadnutého rozsudku namieta a nestotožňuje sa s nimi a má zato, že vykonaným dokazovaním sa nepotvrdili skutočnosti uvedené v obžalobe a to takým spôsobom, aby bolo možné vinu obžalovaného vysloviť bez rozumných pochybností. Nie je pravdivý skutkový záver okresného súdu, že by svedkovia zhodli v popise priebehu konania a tiež v opise zranení poškodeného. Vypočutí svedkovia na hlavnom pojednávaní sa v podstatných skutočnostiach rozchádzali, a obžalovaný svoju prítomnosť, ako aj účasť na žalovanom skutku ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní poprel. Podľa jeho názoru vykonané rekognície neboli vykonávané ako neodkladné alebo neopakovateľné úkony, postup orgánov činných v trestnom konaní nebol prispôsobený príslušným ustanoveniam Trestného poriadku a je presvedčený, že okresný súd nikdy nemal ho nútiť k jeho prítomnosti na hlavnom pojednávaní, ak tento jednoznačne predtým zrozumiteľne požiadal o vykonanie celého hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti. Má zato, že vykonanie dôkazov na hlavnom pojednávaní dňa 27. 5. 2019 bolo vykonané nezákonne v rozpore s jeho právom zaručeným mu v čl. 6 Dohovoru, čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, čl. 37 ods. 1 a čl. 40 Listiny a čl. 14 ods. 3 písm.g/ medzinárodného paktu, pričom tým došlo následne k jeho nezákonnému odsúdeniu, uloženiu trestu a uloženiu povinnosti k náhrade škody poškodeným. Poukázal aj na ustanovenia § 2 ods. 1 Tr. por. a § 119 ods. 2 Tr. por.

Záverom žiada krajský súd v zmysle jeho námietok zákonne posúdiť, či oprávnenie samosudcu/predseda senátu uvedené v ustanovení § 252 ods. 2 Tr. por. je absolútneho charakteru vo vzťahu k právu obžalovaného na spravodlivý proces, jeho právu na obhajobu a jeho parciálnemu právu mlčať a ničím neprispieť k svojmu obvineniu a síce svojou neprítomnosťou na hlavnom pojednávaní, ktorého účasti sa obžalovaný vopred vzdal. Žiada hodnotiť, či v prípade, ak sa obžalovaný vzdal práva na kontradiktórny proces preukázateľným spôsobom, ho možno a to zákonnými opatreniami nútiť k účasti na hlavnom pojednávaní a síce ukladaním poriadkových pokút a prípadne predvedením a v prípade, ak to môže v rozpore s právami obžalovaného „prispieť k jeho obvineniu“ a toto dokonca „prehĺbiť“ a usvedčiť ho z trestnej činnosti.

Vzhľadom nato, že nesúhlasí so všetkými výrokmi napadnutého rozsudku a tiež s trestným konaním, ktoré ich vydaniu predchádzalo navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, d/ a e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a obžalovaného v celom rozsahu spod obžaloby prokurátora oslobodil a to z dôvodu podľa ustanovenia § 285 písm. a/ zák. č. 301/2005 Z. z., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného vyjadril v tom smere, že napadnutý rozsudok považuje za dôvodný a v súlade so zákonom vo všetkých jeho výrokoch. Okresný súd postupoval správne a v súlade so zákonom pri zisťovaní skutkového stavu veci, keď na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, tieto jednotlivo a aj vo svojom súhrne náležite vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým zisteniam. V odôvodnení rozsudku v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd podrobne rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a posudzovaní dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. So zisteniami a odôvodnením rozsudku okresného súdu sa stotožňuje.

Vo vzťahu k námietke obžalovaného týkajúcej sa porušenia jeho práva „mlčať“ a „ničím neprispievať k vlastnému obvineniu“, ktoré malo byť porušené „vynútením“ jeho účasti na hlavných pojednávaniach konajúcim súdom uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s postupom súdu v tomto smere, nakoľko možnosť vykonania hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného je iba fakultatívnym ustanovením, primárne podmieneným súhlasom súdu po zvážení, či vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť i bez prítomnosti obžalovaného. To znamená, že sa nejedná o obligatórne zákonné ustanovenie, podľa ktorého by bol súd povinný v každom prípade akceptovať jednostranné vôľové rozhodnutie obžalovaného hlavného pojednávania sa nezúčastniť. Obžalovaný má teda právo, aby bolo hlavné pojednávanie vykonané v jeho neprítomnosti, avšak len za predpokladu kladného stanoviska súdu, že vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť i bez jeho prítomnosti, čo v danom prípade splnené nebolo, a preto, ak súd považoval účasť obžalovaného na hlavných pojednávaniach za potrebnú, bolo povinnosťou obžalovaného sa hlavného pojednávania zúčastniť.

Vo vzťahu k námietkam o nezákonnosti vykonania rekognícií v prípravnom konaní, ktorých nezákonnosť mala byť podľa názoru obžalovaného prenesená aj na konanie pred súdom uviedol, že v tomto smere sa iba čiastočne stotožňuje s odôvodnením rozsudku okresného súdu, pretože má za to, že rekognície tak, ako boli vykonané v prípravnom konaní, boli zákonné a v plnom súlade s ustanovením § 126 Trestného poriadku. V súlade s konštantnou judikatúrou súdov v tomto smere, pre zákonnosť vykonania rekognície nie je nevyhnutné, aby opis opoznáwanej osoby opoznávajúcou osobou bol zachytený v zápisnici o vykonaní rekognície, dôležité je, v súlade s literou zákona, aby opoznávajúca osoba ešte pred ukázaním opoznáwanej osoby túto opísala. V danom prípade boli tieto podmienky zákonnosti vykonania rekognície bezpochýb splnené, keď všetky opoznávajúce osoby predtým, než im bola opoznávaná osoba ukázaná ju opísali, čo je zachytené v zápisniciach o výsluchoch jednotlivých opoznávajúcich osôb. K námietke o nevykonaní rekognície „in natura“ uviedol ďalej, že ustanovenie § 126 Trestného poriadku umožňuje orgánom prípravného konania vykonať opoznávanie buď „in natura“ (podľa ods. 1) alebo podľa fotografií (podľa ods. 2), pričom obidva spôsoby sú lege artis. I keď rekognícia vykonaná za osobnej prítomnosti podozrivej osoby a vhodných figurantov je Trestným poriadkom prioritizovaná, nemá to žiadny vplyv na zákonnosť rekognície vykonanej podľa fotografií tak, ako to bolo v prejednávanej veci. Zdôraznil, že svedkovia a poškodený stotožnili obžalovaného ako páchatela aj na hlavnom pojednávaní, pri ktorom opakovane osobu obžalovaného bez akýchkoľvek pochybností a to aj napriek jeho výrazne zmenenej vonkajšej podobe opoznali. Výsledky úkonov vykonaných v štádiu súdneho konania, podľa jeho názoru nie je možné spochybniť.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko rozsudok okresného súdu považuje za dôvodný a v súlade so zákonom vo všetkých jeho výrokoch.

Poškodený B. H. H. prostredníctvom svojho obhajcu sa vyjadril k odvolaniu obžalovaného v tom smere, že v plnom rozsahu sa stotožňuje s rozsudkom okresného súdu vo vzťahu ku všetkým jeho výrokom a to ako po stránke právnej, tak aj po stránke skutkovej. Poškodený uviedol výšku obžalovaného „okolo 190 cm“ a nie striktné 190 cm, čo je dôležitá skutočnosť, ktorú obžalovaný opomenul a ktorej sa „chytí“ v snahe preukázať nezhodu jeho fyzických parametrov s opisom. V tejto súvislosti považuje za potrebné poznamenať aj to, že v bezprostrednom kontakte s útočníkom v čase útoku bol veľmi krátko, navyše vo vypätej a stresujúcej situácii, dokonca vo vzájomnom pohybe (prevádzanie útoku), čo zavážilo v tom, že útočníkovi v čase výsluchu pridal pár cm (a to doslova) na výške. Obžalovaného spoznal ako útočníka podľa iných znakov, rovnako ako všetci ostatní svedkovia vypočúvaní v predmetnom trestnom konaní.

Vo vzťahu k spochybňovaniu dôkaznej sily svedeckých výpovedí vrátane výsledkov uskutočnených rekognícií z pohľadu toho, že svedkovia, aj poškodený sú vo vzájomnom priateľskom vzťahu je potrebné opätovne zdôrazniť, že každý z nich bol poučený o trestných následkoch krivej výpovede, a každý z nich poučeniu v celom rozsahu porozumel. Poškodený a ani zvyšní svedkovia zároveň nemali a ani nemajú záujem spôsobiť obžalovanému neoprávnenú ujmu, a to aj z toho pohľadu, že obžalovaného do času prevedenia útoku ani jeden z nich nestrelol a nepoznal, ale chcú sa len domôcť spravodlivého vyriešenia predmetnej trestnej veci a spravodlivého potrestania páchatela. Každý zo svedkov a aj poškodený v rámci úkonov (výsluchy, rekognícia) reprodukovali iba to, čo v čase útoku vnímali a ich výpovede sú počas celého priebehu trestného konania jednoznačné a konzistentné, pričom je potrebné zdôrazniť aj to, že svedkovia vnímali obžalovaného z bezprostrednej blízkosti, čo im umožnilo si zapamätať črty jeho tváre a ďalšie znaky, podľa ktorých ho opoznali v priebehu trestného konania.

Poškodený zároveň poukazuje na to, že jednoznačnosť a konzistentnosť sú v predmetnom prípade príznačné pre všetky výsluchy svedkov a poškodeného a taktiež aj pre výsledky všetkých vykonaných rekognícií a to aj čo sa týka porovnania výsledkov týchto úkonov. V prípade, ak by aj vykonané rekognície mali mať z procesného hľadiska určité vady, ich výsledok je minimálne podľa poškodeného spôsobilý poslúžiť ako spoľahlivá taktická informácia, ktorá v spojení s výsledkami výsluchov svedkov a poškodeného je aj tak spôsobilá preukázať závery, z ktorých vychádza napadnutý rozsudok v predmetnej trestnej veci. Obžalovaný pri prvom vytyčenom pojednávaní sa pojednávania osobne a dobrovoľne zúčastnil, a to za prítomnosti všetkých predvolaných svedkov a poškodeného a preto poškodený aj z tohto dôvodu vníma tvrdenia obžalovaného o tom, že jeho fyzická prítomnosť na pojednávaní mala pre neho negatívne dôsledky, iba ako zvolenú taktiku obhajoby.

Na základe uvedeného preto poškodený navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkový a právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu.

Po podrobnom a dôslednom preskúmaní predloženého spisového materiálu, odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj písomných dôvodov odvolania a podaných vyjadrení nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti o tom, že skutok sa stal, je trestným činom s ustálením právnej kvalifikácie konania obžalovaného ako prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a že ho spáchal obžalovaný C. G..

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom okresného súdu, že obhajoba obžalovaného, že v kritickom čase vôbec nebol na mieste činu a teda skutku sa nemohol dopustiť, je vyvrátená jednoznačne a nespochybniteľne priamymi dôkazmi a to výpoveďami svedka - poškodeného B. H. H., svedkýň K. F., K. H. a B. E., ktorí vo svojej podstate zhodne popísali priebeh útoku obžalovaného voči poškodenému a jednoznačne stotožnili obžalovaného ako útočníka. Tak, ako to uviedol okresný súd všetci svedkovia sa zároveň súčasne zhodli na tom, že obžalovaný mal v čase hlavného pojednávania zmenenú podobu.

Oproti názoru okresného súdu a obhajoby sa krajský súd stotožnil s názorom prokurátora vo vzťahu k vykonanej rekognícii. Krajský súd po podrobnom preskúmaní spisového materiálu má zato, že rekognície tak, ako boli vykonané v prípravnom konaní boli zákonné a v súlade s ustanovením § 126 Tr. por., ktorý výslovne umožňuje v odseku 2 tohto ustanovenia vykonanie rekognície aj podľa fotografií. Je síce pravdou tak, ako to uviedol prokurátor, že rekognícia „in natura“, teda vykonaná za osobnej prítomnosti vhodných figurantov a podozrivej osoby je Trestným poriadkom uprednostňovaná, čo však ani podľa názoru krajského súdu nemá žiadny vplyv na spochybňovanie zákonnosti rekognície vykonanej na základe fotografií tak, ako to bolo v prejednávanej veci. V tejto súvislosti ďalej v súlade s názorom prokurátora krajský súd konštatuje, že pre zákonnosť vykonania rekognície nie je nevyhnutné ani to, aby opis opoznávej osoby osobou opoznávajúcou bol zachytený v zápisnici o vykonanej rekognícii, ale je dôležité, aby opoznávajúca osoba ešte pred samotným opoznávaním opoznávanú osobu opísala tak, ako to bolo v predmetnej trestnej veci, keď všetky opoznávajúce osoby predtým, než im bola opoznávaná osoba ukázaná ju opísali, čo je zachytené v zápisniciach o výsluchoch jednotlivých opoznávajúcich osôb.

Pokiaľ ide o námietku obhajoby týkajúcu sa práva obžalovaného mlčať a ničím neprispievať k vlastnému obvineniu (tzv. zákaz sebaobviňovania), k porušeniu ktorého malo dôjsť „vynútením“ účasti obžalovaného na hlavných pojednávaniach, aj v tomto smere sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje tak s názorom okresného súdu, ako aj prokurátora.

Zákonné podmienky prítomnosti na hlavnom pojednávaní sú ustanovené v § 252 ods. 1 a nasl. Tr. por. Možnosť obžalovaného výslovne odmietnuť účasť na hlavnom pojednávaní, resp. výslovne požiadať, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti podľa § 252 ods. 3 Tr. por. je potrebné vykladať v úzkej súvislosti s ustanovením § 252 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého v neprítomnosti obžalovaného môže súd hlavné pojednávanie vykonať len ak súd má zato, že vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného za súčasného splnenia ďalších ustanovených podmienok. Možnosť vykonania hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného je tak možnosťou fakultatívnou, primárne podmienenou súhlasom súdu po zvážení, či vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť i bez prítomnosti obžalovaného. Nejde tak, ani podľa názoru krajského súdu o absolútne právo obžalovaného, ktoré je súd obligatórne povinný za každých okolností akceptovať ako jednostranné vôľové rozhodnutie obžalovaného hlavného pojednávania sa nezúčastniť. Ak teda súd vyhodnotí, že vec nemožno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť i bez prítomnosti obžalovaného, je jeho povinnosťou hlavného pojednávania sa zúčastniť, kde následne obžalovanému nič nebráni uplatňovať ďalšie svoje práva, napríklad právo odoprieť vypovedať.

Ide o úkon, ktorým obžalovaný nijak aktívne nekoná a teda ničím neprispieva k svojmu obvineniu a ktorý je obžalovaný povinný strpieť, čo nie je v rozpore so zákazom sebaobviňovania rovnako tak, ako povinnosť strpieť úkony, ako napríklad podrobiť sa odobratiu daktyloskopických odtlačkov, či odberu biologických materiálov.

Dôsledne sa okresný súd vysporiadal aj s osobou obžalovaného a jeho predchádzajúcim životom, na základe čoho vo vzťahu k výroku o treste nezistil žiadne poľahčujúce okolnosti a zistil priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., keďže obžalovaný spáchal viac trestných činov a bol už pre trestný čin v minulosti odsúdený. Ustálenie dvoch priťažujúcich okolností za absencie poľahčujúcich okolností viedli okresný súd k zákonnej a správnej aplikácii ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého zvýšil dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu za najprísnejší zo zbiehajúcich sa trestných činov, v danom prípade dolnú hranicu trestnej sadzby pre trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. Úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jedného roka s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov tak spĺňa, aj podľa názoru krajského súdu všetky kritériá z hľadiska tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Nezistiac žiadne pochybenie ani vo výroku o náhrade spôsobenej škody, krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.